

Skattelovgivning: Skønt vi nu for Tiden har Brug for betydelig større Beløb gennem Skatteudskrivningen end i 1903, har de Regler, som den Gang blev givet, alligevel været af den Beskaffenhed, at de ogsaa kan bruges nu ved den betydelig større Skatteudskrivning. Naar det har været Tilfældet, tror jeg, det skyldes den Omstændighed, at man den Gang gav Ligningsmyndighederne en passende Bevægelsesfrihed, en Bevægelsesfrihed, som tillader at tage de nødvendige Hensyn baade til de forskellige Kommuners særlige Forhold og til de enkelte Skatteyderes Omstændigheder indenfor Kommunen. Der er derfor heller ikke i de ca. 20 Aar, der er forløbet siden da, foretaget særlig gennemgribende Forandringer. Man har nok i de sidste Aar foretaget forskellige praktiske Forandringer, som man paa Grundlag af de indvundne Erfaringer har fundet paakrævet. Men man har ikke fundet det paakrævet at forandre selve Grundprincipperne.

De Ændringer, man efterhaanden har fundet Grund til at foretage, falder især paa et enkelt Omraade, det mellemkommunale, særlig med Hensyn til det, vi kalder Erhvervsbeskatningen. Det normale er jo, at det Skattebeløb, som en Kommune har Brug for, udredes af de Beboere, der har fast Ophold indenfor Kommunen, og som derfor i særlig Grad nyder godt af de Goder, Kommunen har at byde paa. Men der er jo ogsaa en Del Mennesker, der har deres Bopæl i een Kommune, men deres Erhverv helt eller delvis i en anden, og for disses Vedkommende maa der ske en Fordeling af Skatten, idet de jo i de fleste Tilfælde enten direkte eller indirekte nyder nogle af begge Kommuners Goder. Det er paa dette Omraade, der er sket nogle Ændringer.

Den første Ændring eller rettere Tilføjelse fik vi i 1913, idet der da indførtes en Slags Appellinstans, et Erhvervsskatteudvalg i hvert Amt, til at afgøre de mulige Klager og Stridigheder, der kunde opstaa paa dette Omraade, og det var jo naturligt, at der kunde opstaa en Del saadanne, da modstridende Interesser i høj Grad gør sig gældende i saa Henseende. Der blev saa gentagne Gange ført Forhandlinger her i Rigsdagen om yderligere Ændringer, navnlig paa Erhvervsskattens Omraade, uden at de dog førte til noget Resultat.

Men i 1918 fik vi en Del Ændringer, bl. a. en Udvidelse af Begrebet Erhvervsbeskatning, idet dette ogsaa kom til at omfatte mere personlige Erhvervsindtægter, naar de oversteg et Indkomstbeløb af 3 500 Kr. Samtidig gik man over til at ligne efter

Kommunens Ligningsprocent i Stedet for som før efter den saakaldte Skatteprocent. Man havde forskellige Steder følt sig noget brøstholden ved, at der skulde bruges en anden Procent for de udensojns boende end for dem, der boede indenfor Kommunens Grænser. Vi fik ogsaa indført den saakaldte Forskelskat, en Skat, som en Overgang betød en Del for Kommuner med en høj Skatteprocent. Der indførtes endvidere enkelte Bestemmelser, som skulde bidrage til at lette Ligningsmyndighedernes Arbejde med at finde de rigtige Indkomster.

I 1920 blev der saa med Hensyn til Erhvervsskatten indført den Ændring, at de 3 500 Kr., som var forbeholdt Opholdskommunen alene, forhøjedes til 5 000 Kr., hvilket var en naturlig Følge af det høje Prisniveau, vi da var kommet op paa. Samtidig optog man til Drøftelse Spørgsmaalet om Udvidelse af Ligningsmyndighedernes Bevægelsesfrihed, for saa vidt angaar Forhøjelse og Nedsættelse af de virkelige Indkomster. Der skete da den Ændring, at Forhøjelsesprocenten blev sat op fra 25 til 30 og for de Kommuner, der ikke benyttede Kildeartsbeskatning, til 40 pCt., medens Nedsættelsesprocenten blev forandret fra 65 til 70. Der var den Gang, som der har været siden, Tale om at give en større Bevægelsesfrihed, men dette blev altsaa Resultatet, og efter min Mening er det et tilfredsstillende Resultat. Endvidere indførtes der et skattefrit Børnefradrag, en Bestemmelse, man havde savnet i den kommunale Skattelovgivning i Modsetning til Statsskattelovgivningen. Desuden kan det bemærkes, at Kommunerne som Led i Arbejdet for at faa Skatten ind fik Ret til at paalægge Skatteyderne Pligt til at anmelde Flytning.

Dette var de væsentligste Ændringer, der blev foretaget i 1920. I 1922 havde man saa atter Loven til Behandling, og man samlede da de midlertidige Ændringer og Bestemmelser, der var indført, under eet, ligesom man indførte enkelte nye, hvorefter blandt kan nævnes den Bestemmelse, at Arbejdsgiverne fik Pligt til om fornødent at være behjælpelige med at indkassere de ugifte Skatteyderes Skat.

Som man vil se, er disse Ændringer ikke af principmæssig Karakter, men mere at betragte som et Udtryk for de Krav, man i Praksis havde fundet det normalstjenligt at faa opfyldt for at kunne gennemføre Skatteudskrivningen saa retfærdigt og saa godt som muligt.

Det Lovforslag, der foreligger til Behandling her i Dag, betegner en fornyet